

Плінкерская дружына
дзяржавной установы адукацыі
«Акадэмічны навучально-педагагічны комплекс
дацічны сад-садэцкая школа»

Галавач Ксенія, 6 клас
222837 Мінская вобласць, Пухавіцкі раён
аг. Сітнікі, вул. Цэнтральная, 5
8 01713 98124
PuhSchAnan@yandex.ru

Рэспубліканскі конкурс «Пазнай Беларусь»

«Вядомыя беларусы»

Сустрэча
з пісьменнікам

Выгратаваўся ад ваўкоў на дрэве

ФАКТ

Аднойчы настаўнік не прыйшоў
праводзіць урокі,
хая раней нават не спазняўся.

Ён хадзіў у суседнюю вёску
наведаць маці.

А калі вяртаўся назад,
наткнуўся ў лесе на воўчу зграю.
Ваўкі загналі будучага класіка
беларускай літаратуры на дрэва,
дзе той і прасядзеў да раніцы.
Змёрз так,
што не мог праводзіць заняткі.

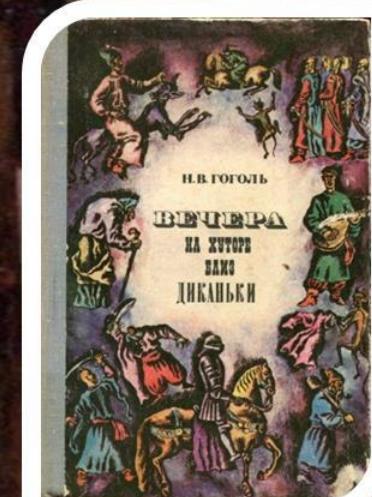

Доўгачаканая падзея

*Хлопцу справілі абнову: пашилі штаны, рубашку.
Бацька сплёў скуранныя лапці і павёў у школу.*

Вучыўся старанна, вельмі любіў чытаць.

*За паспяховае заканчэнне пачатковай школы
настаўнік падараваў яму «Вечары на хутары ля Дзіканькі»,
кнігу любімага Міхасёвага пісьменніка Гогаля.*

Стаўшы пісьменнікам,

МІХАСЬ ЛЫНЬКОЎ

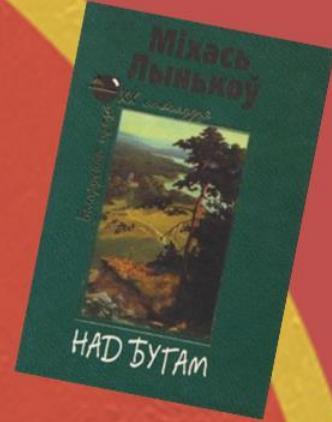
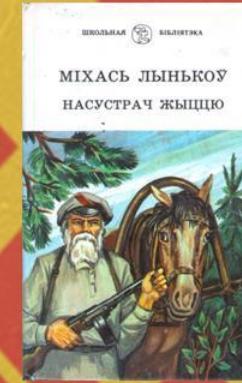
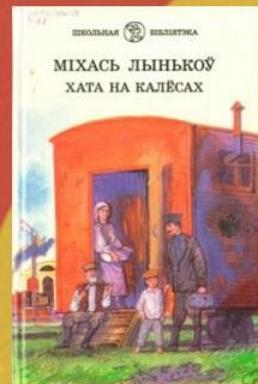
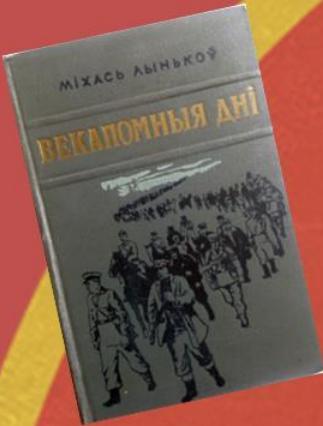

усё жыццё любіў чарадзейнае вясёлае народнае слова.

Пісаў свае кнігі заўсёды з добраі, ічырай і мудрай усмешкай.

Усе факты
менавіта з яго біяграфії

«Міколка-паравоз»,
«Янка-парашуист»,
«Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў» —
лобімые кнігі многіх пакаленняў чытачоў.

Гэтыя кнігі (і многія іншыя) напісаў

Mihas Linyko,

НАРОДНЫ ПИСЬМЕННИК БЕЛАРУСИ

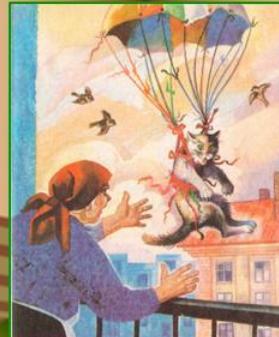
«Янка-парашутист»

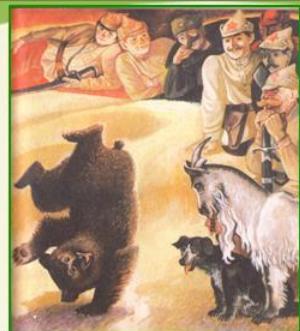
У апавяданні рассказаеца пра дзіцячыя забавы дваровых хлопчыкаў, пра бабку Арыну і ката Ваську.

Янка ў творы паказаны даўытлівым, смелым, праудзівым і добрым хлопчыкам. Ён хоча ведаць усё пра парашуты, самалёты і марыць стаць лётчыкам.

У якасці парашута дзеци выкарыстоўвалі бабчын парасон і спрабавалі скакаць з ім са старой груши, з ліхтарнага слупа, з кручы над рэчкай.

У якасці эксперименту першым з парашутам хлопцы спусцілі ката. Яго пасадзілі ў клетку і запусцілі на паветраным змеі. Кот у іх таксама асоба герайчная.

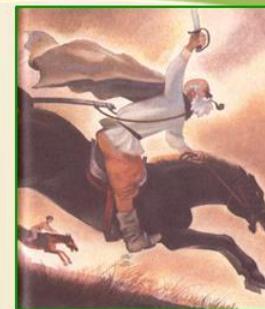

«Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў»

У аповесці-казцы апавядаеца пра жыццё-быццё мядведзя Мішкі, яго маці-мядведзіцы, пра тое, як Мішка жыў у дзяцінстве, любіў маліну і цукар, як трапіў на вайсковую службу, стаў кулямётчыкам, як скралі яго і што з таго выйшла, як Мішка падаўся ў лётчыкі, а пасля ў кавалерысты, даслужыўся да героя, і пра іншыя незвычайнія здарэнні са смелым ваякам Мішкам і яго слаўнымі таварышамі.

Казачная аповесць хоць і з'яўляеца прыгодніцкай, але з яе можна даведаца пра звычкі і «характары» многіх живёл.

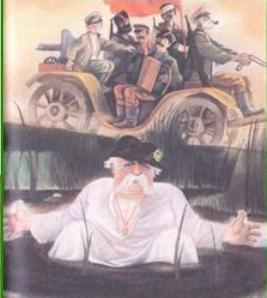
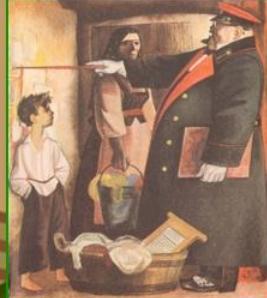
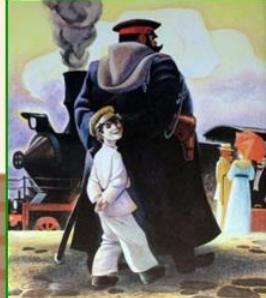
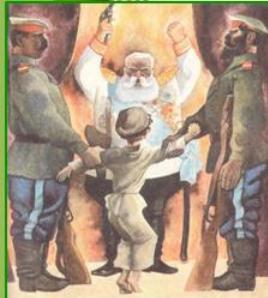
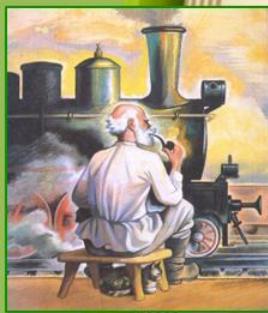
«Міколка-паравоз»

У аповесці «Міколка-паравоз» расказваеца пра жыццё сына памочніка машыніста Міколку, яго бацьку, маці, дзеда Астапа, пра дзедаву «арудзію», пра цара, пра нямецкі палон, вызваленне, пра партызанскі браняносцець, Міколкаў браняпоезд — пра тое, што адбывалася ў час грамадзянской вайны.

Бацька пісьменніка быў чыгуначнікам, таму свайго самага вядомага героя, Міколку-паравоза, Міхась Лынькоў спісваў з сябе.

Дарэчы, Міколка, гарэза і неслух, зарабіў сваю мянушку таму, што любіў пераймаць гук паравоза.

Вельмі захапляюча паказаны дні і справы маленькага Міколкі, яго дзіцячыя радасці і засмучэнні.

*Бабуля рассказала, что яны, вясковыя дзеци, прачытаўшы кнігу «Міколка-паравоз»,
доўга потым былі пад уражаннем,
і згадвалі неверагодныя прыгоды дасціпнага хлапчуга
і ягонага герайчнага дзеда.*

Што цікавага яшчэ я даведалася пра гэтага пісьменніка? ...

Нарадзіўся Міхась Ціханавіч Лынькоў 30 лістапада 1899 года
(больш за 120 год таму назад) ў вёсцы Зазыбы Віцебскай вобласці.

Скончыўши настаўніцкае вучылішча, нейкі час працаваў настаўнікам.
Ажаніўся з настаўніцай. Нарадзіўся сын.

Па ўспамінах сяброў, менавіта жонка падштурхнула да творчасці.

Але ў верасні 1941-га ягоную жонку і сына расстрялялі немцы.

У гэты час Міхась Лынькоў быў эвакуіраваны
і прызначаны рэдактарам франтавой газеты «За Савецкую Беларусь».

Пасля вайны ажаніўся зноў, але сваіх дзяцей у яго больш не было.

Выхоўвалі з другой жонкай прыёмных – сына і дачку.

Паказальна, што значную частку сваіх зберажэнняў
Міхась Лынькоў адпісаў дзіцячаму дому.

Любіў раскладаць вогнішчы

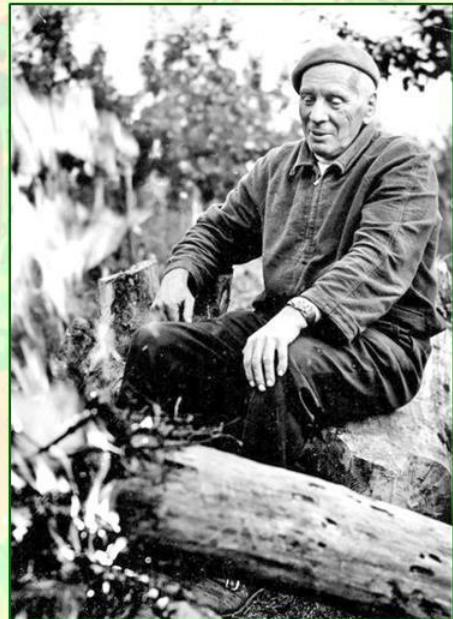
Калі Міхась Лынъкоў прыязджаў у дом творчасці пісьменнікаў, адразу раскладаў на палянцы перад домам вогнішча.

*На Нарачы ў яго была дача,
дзе ён абавязкова разводзіў сваё чарадзейнае вогнішча.*

*Сябры гаварылі, што Лынъкоўскі агонь — гэта рытуал, чарадзейства,
і называлі яго **Нарачанскі чараўнік**.*

А яшчэ Лынъкоў любіў фатаграфаваць скрэзъ агонь.

Дача Міхася Лынъкова

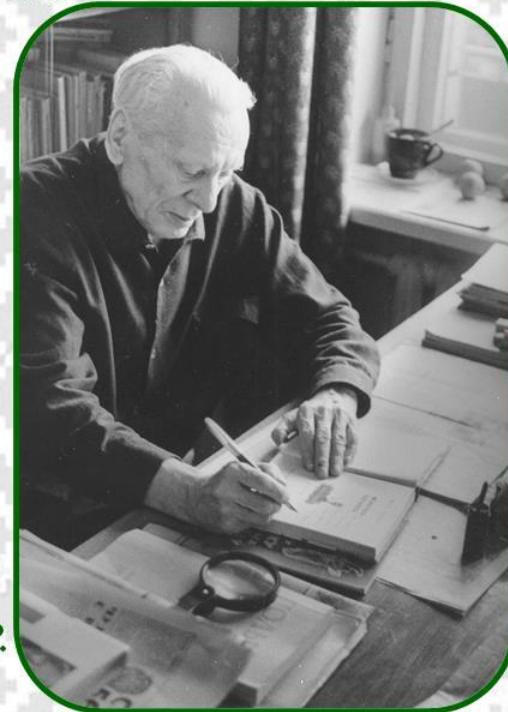

Міхась Ціханавіч Лынъкоў –

пісьменнік з цікавейшым жыщёвым і творчым лёсам –
быў персонай заўажнай і ўплывовай.

Ён пісаў апавяданні,
кіраваў пісьменніцкай арганізацыяй,
у якасці дыпламата ездзіў на сесіі
Арганізацыі Аб'яднаных Нацый,
быў акадэмікам і дырэктарам
Інстытута літаратуры Акадэміі навук БССР.

За вялікія заслугі ў развіцці
беларускай літаратуры
Міхасю Лынъкову было прысвоена
ганаравае званне народнага пісьменніка БССР.

Памёр Міхась Лынъкоў 21 верасня 1975 года,
пахаваны на Усходніх могілках у Мінску.

На даме ў Мінску, дзе жыў Міхась Лынъкоў,
устаноўлена мемарыяльная дошка,
яго імем названа вуліца.

Сярэдняя школа ў Віцебскай вобласці
носіць імя Міхася Лынъкова.
Каля школы стаіць яму помнік.
У школе ёсьць музей М.Ц.Лынъкова.

Дарослыя кажуць, што і жыццё змянілася, і каштоўнасці памяняліся...

Я думаю, што творы Міхася Лынькова змястоўныя і цікавыя для нас.

Па іх яшчэ наша дзяды і бацькі вучыліся жыццё спасціца.

Гэта ж наша жыццё, наша культура, нарэшце, наша гісторыя.

І гэтых маленькіх герояў з твораў пісьменніка,
такіх шчырых,
нельга аддаваць забыццю.

Як і пачуццё любові да роднага беларускага слова.

Гэта тое,
што нас аб'ядноўвае

